

performance • [Θέατρο](#) • [Οι δημιουργοί γράφουν](#)

Χρήστος Καρανάτσης : Έτσι γεννήθηκε το Crush, μια ιστορία για το ορατά διαφορετικό

24 Ιανουαρίου 2018, 08:25

Πρέπει να ήταν 2012. Είχαμε βγει να συναντήσουμε φίλους. Μεγάλη παρέα. Φίλοι φίλων, γνωστοί και άγνωστοι. Ξεκινάει μια κουβέντα. Για τη σημασία του φαίνεσθαι. Ο χοντρός, ο φαλακρός, το μπάτζο, ο δεύτερος, ο τελειωμένος και άλλα τέτοια.

Θαύμαζα πάντα τους ανθρώπους που απέφευγαν κάθε τέτοιου είδους εύκολους χαρακτηρισμούς, είτε για τους δικούς τους ανθρώπους είτε για αγνώστους. Όχι για λόγους πολιτικής ορθότητας αλλά γιατί απλά δεν κατηγοριοποιούσαν έτσι τους γύρω τους, τους άλλους. Με βάση τα δικά τους κριτήρια, τη μόδα ή τη συνήθεια.

Θύμωσα που σε αυτή την κουβέντα σιώπησα, πρέπει μόνο να γούρλωσα τα μάτια μου δυο-τρεις φορές ή να μειδιάσα ειρωνικά, σχεδόν κρυφά, με αυτά που άκουγα. Θύμωσα γιατί δεν είχα ακόμα αφήσει πίσω, ή καλύτερα δεν είχα αποδεχτεί, και εγώ τις «μικρότητές» μου για τους άλλους.

Λίγους μήνες μετά επισκέφτηκα την έκθεση MADE IN BRITAIN στο Μουσείο Μπενάκη. Εκεί γνωρίζω το Break Down του Michael Landy. Όλα του τα υπάρχοντα από το διαβατήριο μέχρι το αυτοκίνητό του, κομμάτια, σπουπίδια. Μέσα σε δύο εβδομάδες ό,τι υλικό τον χαρακτήριζε έπαψε να υπάρχει ως χειροπιαστή και αναγκαία, για τον ορισμό του από τους άλλους ,απόδειξη.

Στην επιστροφή μου στο σπίτι σκέψεις, μπερδεμένες.

Ποιος ορίζει ποιος είσαι πέρα από εσένα; Το ύψος σου, το βάρος, η χώρα προέλευσης, η χώρα διαμονής, το φαγητό που τρως, τα ρούχα που φοράς, οι άνθρωποι που αγαπάς, εκείνοι που σε κοιτούν, που δεν σε συμπαθούν, που γελούν μαζί σου;

Και αν υποθέσουμε πως και τα παραπάνω συνδιαμορφώνουν με τον τρόπο τους την ταυτότητά μας, την αποδοχή του εαυτού μας, πως παύουν να μας περιορίζουν ή να μας εξαναγκάζουν σε μια διαδικασία αυτοσυμπίεσης επειδή δεν ακολουθούν το συνηθισμένο, το φυσιολογικό, το μέσο όρο;

Ποια εκείνη η νοητική και ψυχική διαδρομή που μπορεί να μας απελευθερώσει, να μας δείξει ό,τι είμαστε πέρα από αυτό που φαίνεται;

Κάθομαι μπροστά στον υπολογιστή, ανοίγω ένα καινούριο έγγραφο, γράφω... είμαι ό,τι φαίνομαι;

Αν είμαι 1.87 οι άλλοι με λένε ψηλό. Σε σχέση με ποιον; Ωραία δέχομαι το πρακτικό του θέματος σε σχέση με ένα ποσοστό άλλων συνανθρώπων μου που στατιστικά έχουν ύψος κάτω από το δικό μου. Και μπορεί να τους αποκαλούν ανθρώπους με μέτριο ύψος, κοντούς, στούπες, «όχι δα και πρώτο μπόι». Πας να το στηρίξεις στη στατιστική και την περιγραφή και ξεφεύγει τόσο εύκολο, στην κοροϊδία ή το χλευασμό.

Ένας άντρας που δεν έχει μούσια σαν τα δικά μου, τον λένε σπανό, σπάνιο δηλαδή. Άρα μη φυσιολογικό; Κάτι μόνο διαφορετικό ή και λιγότερο σε σχέση με εμένα; Πόσες φορές λέμε έναν άνθρωπο με λίγες τρίχες «σπανό» με θετικό πρόσημο;

Επόμενες λέξεις... άντρες με στήθος, γυναίκες με μούσια. Όλα με δίπολα. Η ευκολία του άσπρου και του μαύρου. Πως να προχωρήσει ο κόσμος αν μετρούσαμε και τις ενδιάμεσες αποχρώσεις, σωστά; Και άντε για να προχωρήσει, άσπρο και μαύρο, κάψε και την κλίμακα του Kinsey μόνο μηδέν και έξι... δεν πάει έτσι όμως... το 1/3 του πληθυσμού της γης κατοικεί στην Κίνα και την Ινδία... και όμως τα κινέζικα είναι αλαμπουρνέζικα και ακατανόητα... σε σχέση με ποιον και τί;

Να σου και προβάλλει. Μια γυναίκα με μούσια. Εργάζεται στο τσίρκο, στα freak shows. Έχει μάνα Ελληνίδα, που έφυγε μόνη της στις αρχές του προηγούμενου αιώνα για την Αμερική για να μην περιμένει οι άλλοι να ορίσουν την τύχη της στο χωριό. Και την βρήκε σε ένα συνοικέσιο που της χάρισε ένα καλό γάμο και ένα κορίτσι μέσα στην τρίχα. Άλλο πράγμα. Ακατανόητο. Λάθος. Στενοχώρια. Κατάρα. Γιατί να μην είναι σαν τα άλλα μωρά; Τα περισσότερα; Τα όμοια; Τα κανονικά;

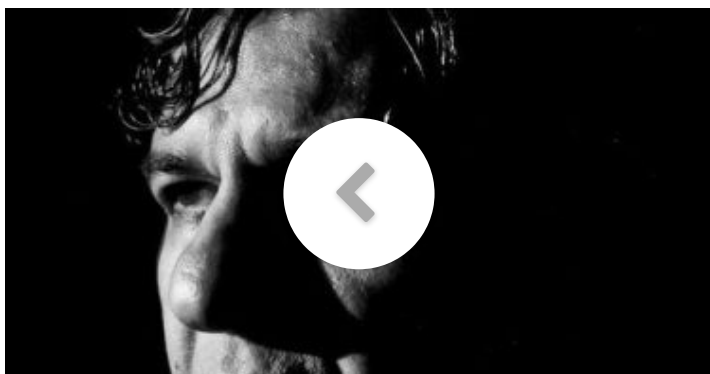
Πως τη λένε; Έχει όνομα για τη σκηνή; Κάτι που την προστατεύει, της δίνει δύναμη; Έχει... είναι διαφορετική. Για κάποιους μίσμα. Σαν αμαρτία. Που δεν πρέπει να συμβαίνει. Να υπάρχει. Επτά θανάσιμα αμαρτήματα. Τα αρχικά τους. Στα λατινικά. S-A-L-I-G-I-A. Και ένας τίτλος κυριαρχίας, που θα επιβεβαιώνει πως είναι γυναίκα, πως αισθάνεται γυναίκα ακόμα και αν οι άλλοι δεν το βλέπουν: Lady.

Είναι ευχαριστημένη με τη ζωή στο τσίρκο; Της αρκεί; Τα βράδια όταν οι ακροβάτες, οι κλόουν και οι ζογκλέρ, κάνουν τον κόσμο να γελάει και να θαυμάζει, εκείνη ανάμεσα στα κλουβιά με τα ζώα και τις σκηνές-σπίτια των περιέργων πλασμάτων, τραγουδάει και ελπίζει να γίνει γνωστή, σταρ, σαν τους αστέρες του Βοντβίλ ή και του Hollywood.

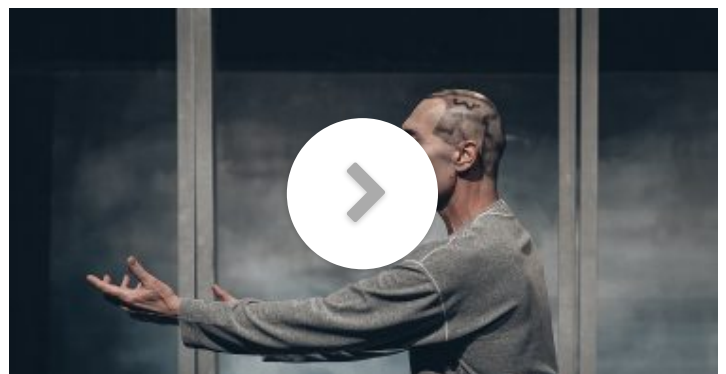
Και όταν αγγίζει κάπως αυτό το όνειρο, γνωρίζοντας πως είναι απλησίαστο, μια σύγκρουση, θα την συνθλίψει, θα παγώσει το χρόνο γιατί θα γνωρίσει τον έρωτα. Μια ιδέα, μια ακόμα ελπίδα, ένα ακόμα ανεκπλήρωτο. Ή μήπως όχι;

Έτσι γεννήθηκε το Crush. Μια ιστορία για το ορατά διαφορετικό. Το ακλόνητα ερωτεύσιμο. Το συντριπτικά αληθινό.

Χρήστος Καρανάτσης

Ο Πέρης Μιχαηλίδης, η Γαλάτεια και οι «Γυναίκες»

Wilson & Wilson: Στο μυαλό του Έντγκαρ Άλαν Πόε